

.....ขอบอกเสียก่อนว่าเรื่องนี้ไม่ใช่เรื่องและไม่ใช่นิยาย
หากแต่เป็นบันทึกเล่น ๆ ที่ข้าพเจ้าบันทึกใส่เศษกระดาษ
ยัดใส่ลิ้นชักเอาไว้บ้างแล้ว สาร ๆ บรรณศิลป์ไปรับไว้
จะเอาเรื่องไม่รู้จะเขียนอะไรให้ เลยขุดกรุเอาชิ้นนั้นขึ้นมา
ให้ โดยเปลี่ยนคำว่า เรา ซึ่งเป็นสรรพนามที่ข้าพเจ้าใช้
กับเศษกระดาษบันทึก มาเป็น ข้าพเจ้า กับท่านผู้อ่าน
เรื่องราวมันอาจจะซุบ ๆ และไม่ทันสมัยนัก เพราะโลกทุก
วันมันก้าวไปเร็วและไกลมากกว่านั้นมาก ซึ่งก็ต้องขอภัย
ด้วย เพราะเรื่องมันเกิดขึ้นเมื่อปีกว่ามาแล้ว.....

เราพบกันที่หาดใหญ่
ประเสริฐ รัตพงษ์

หลังจาก สลัด หนวดเครา และคราบ จากการฝึก
งานที่ปากช่อง พอให้คนทางบ้านจำได้แล้วเรา
ซึ่งข้าพเจ้าหมายถึงเพื่อน ที่อยู่ทางใต้ และไปฝึก
งานด้วยกัน และข้าพเจ้า ก็จัดการยืมเงิน
เพื่อนฝูงพอเป็นค่ารถ แล้วชวนกันกลับบ้าน ซื้อ
ตัวรถไฟชั้นที่ถูกต้องที่สุด เราสามคนซื้อตัวเสร็จ
แล้วมีเงินรวมกัน 20 บาทพอดี ซึ่งหมายถึงว่า
เราต้อง สู้กับ ราคา อาหาร ที่แพงลิ่ว บนรถไฟลิบ
อย่างใจเย็นที่สุด แต่ก็นับว่ายังดีที่เราอดค่า
เหลืรวมกันตั้ง 20 บาท

คราบแตกกลางเดือนเมษายน จากปากช่อง
กลางดงพญาเย็น มันเผาเสียจนพวกเราตัว
ดำไปตาม ๆ กัน หลายคนหน้าเหิมนขึ้น
และอีกหลายคนเช่นกันที่ตัว “ม” ข้างหลัง
คำว่า “เหิมน” มันหายไป และข้าพเจ้าก็
คงติดอยู่กับพวกหลัง

บนรถเร็วสายใต้ ข้าพเจ้าเจอเพื่อนเก่าสมัย
เรียนชั้นเตรียม ๆ ด้วยกันที่โรงเรียนเตรียม
อุดมศึกษา แต่เดี๋ยวนีเราอยู่คนละสถาบัน
กัน

“เฮ้ย โรงเรียนลือเปิดเทอมเมื่อไหร่วะ?”
เป็นประโยคแรกที่เพื่อนเก่า ทักทายข้าพเจ้า
เปล่า ข้าพเจ้าไม่โกรธหรอกที่เพื่อน มันลค
ฐานะมหาวิทยาลัย ที่ข้าพเจ้าเรียนมาเป็น
โรงเรียน เพราะครึ่งหนึ่งข้าพเจ้าเคยถาม
มันเหมือนกันว่า จบจากคณะที่มันเรียน
แล้วจะไปทำงานอะไร

“เป็นอาจารย์” เขาตอบมา

ข้าพเจ้าเลยยิ้มส่งไปว่า “โอ้เป็นอาจารย์
นั่นมันดีหอรอก แต่รู้สึกรุ่นพี่ลือทอวเคยเจอ
มาส่วนมากก็เป็นครู”

เปล่าข้าพเจ้าไม่ได้คุอาชีพครู ที่เป็นอาชีพ
ทำหอรอกกลับเทอตกุ่นเสียด้วยซ้ำ เพราะ
ข้าพเจ้าเรียนมาถึงชั้น^๕ ได้ก็เพราะครู แต่
ข้าพเจ้ารู้สึกว่าการเป็นครู มันจะสูงมาก
เกินไปเสียอีก สำหรับคนที่คลั่งไคล้ไหล
หลงและ ผูกพัน อยู่กับการบำ สดาบัน แบบ
เพื่อนกนนั้น

คราวนี้ จึง เป็น ที่ ของ เขามั้ง
รดเร็วสายไต้หวัน^๕มีคนเบาบาง ปายโม่งกว่า
แล้วรดเล่นอยู่แถวๆ บางสะพาน เขตจัง
หวัดประจวบฯ เพื่อนที่มาด้วยกันนั่งหลับ
เพราะฤทธิ์โรตักกลิ่นสาบๆ จากข้างทางรด
ไฟที่ชื้อมากิน และ คิมน้ำตาม เข้าไปให้มัน
พองขึ้นหนักท้อง ข้าพเจ้าเดินแก้มือโยไป
ทางท้ายขบวนรดเลยไปสักสองโบก และ
แวบหนึ่งข้าพเจ้าเหลือบไปเห็น ผู้หญิง สาว
สวยสองคนนั่งมาด้วยกัน หนึ่งในสองนั้น
มองข้าพเจ้าอยู่แล้วเธอยิ้มและ ข้าพเจ้าก็ยิ้ม
ตอบพร้อมกับเดินเข้าไปหา

“ดูเหมือนเราจะเคยเจอกัน” ข้าพเจ้าทัก
ขึ้นก่อน

“ฉันรู้สึกเช่นนั้น” เธอยิ้มขึ้นมาอีก

“และถ้าผมจำไม่ผิดคุณเหมือน” ข้าพเจ้าพูด
ไม่ทันจบเธอก็ยักคิ้วตัวตรงแย่งพูดเสียก่อน
ว่า “อ้อ ใช่แล้ว เราเคยเจอกันเมื่อครั้ง
สัมมนาผู้นำนิสิตนักศึกษาในระดับ มหาวิทยาลัย
ลัยที่ศูนย์ยุวพุทธฯ เมื่อต้นเทอมปี^๕

ข้าพเจ้าก็ถึงบางอ้อเช่นกัน และถวิลสาละ
นังลงตรงข้ามที่ว่างอยู่ เราต่างก็นึกชื่อของ
กันและ กันอยู่พัก หนึ่งเดา กันไป เดากัน มา
เลยถูกทั้งคู่ เธอชื่อเยาวเรศ และเพื่อนที่
มาด้วยกันชื่ออรรณพ ทั้งคู่จะไปลงที่ทุ่งสง
และจะจับรถไปยัง บ้านอรรณพ ที่จัง หวัด
ตรัง เราคุยกันด้วยเรื่องสารพัด แต่ส่วน
ใหญ่หนักไปในเรื่องที่เราไปสัมมนาด้วยกัน
ในครั้งนั้น เธอคุยได้อย่างคล่องแคล่วถึง
ปัญหาต่างๆ ร้อยแปด ที่นิสิตนักศึกษาใน
ปัจจุบันเขาไป ซึ่งที่จริงควรจะมีและควรจะมี
ทำเพื่อเกียรติภูมิของนิสิตนักศึกษา ความ
เจริญของสังคมและประเทศชาติ และก็น่า
แปลกที่คนชู้ๆ อย่างข้าพเจ้าก็คุยเรื่องที่
เป็นสาระเช่นนั้นกับเธอได้เป็นปีเป็นขลุ่ย

อีกไม่ถึงครึ่งชั่วโมง รดเร็วจะถึงชุมพร
ข้าพเจ้ารู้สึก กระวน กระวายใจ เพราะถ้าขึ้น
นั่งคุยกันถึงชุมพรก็ต้องกินอาหารเย็นที่นั่น
และที่นั้นข้าพเจ้าเสร็จแน่ๆ เพราะทั้ง^๕ทั้ง^๕
ตัวมีเงินอยู่ห้าบาทเท่านั้น แต่โชคที่เพื่อน
ที่กลับมาด้วยกันมาตาม ข้าพเจ้าเลยลุกขึ้น

ลาเอาต้อ ๆ โดยไม่แนะนำให้เพื่อนได้รู้จักเลย

รถเร็วถึงหาดใหญ่เกือบตีสี่ครึ่ง เราหลับกันมาตลอดทาง เพื่อให้ลืมเสียงเรียกจากกะเพราอาหาร อรชรและเยาวเรศลงที่ทุ่งสงเมื่อไหร่ข้าพเจ้าไม่รู้เรื่อง เราเจอกันแค่นั้น พอถึงหาดใหญ่ ข้าพเจ้าควักกระเป๋าตู่มีเงินเหลือตั้งสามบาท และแบ่งไปสองโยนให้เพื่อนอีกสองคนซึ่งต้องทรมานต่อไปถึงยะลา ข้าพเจ้าเหลือบาทเดียวเป็นค่ารถประจำทางออกไปบ้าน ข้าพเจ้าลืมไปว่าตีห้ายังไม่มีรถออกไป จะเขารถไปก็ไม่มีเงินเลยเอากระเป๋าเดินทางเป็นหมอน นอนเป็นเหยื่อยง อยู่บน ม้านั่ง ที่สถานี หาดใหญ่ จนรุ่งเช้า ก็ขอทานมันยังนอนกันได้ แล้วคน อย่างเรา ขอเงิน พ่อเรียน ไรมันจะนอนไม่ได้

ไออุ่น ของ บ้านเกิด มันอบอุ่น อย่าง ประหลาด สองปีแล้วที่ข้าพเจ้ามัวแต่หย่าเปไม่ยอมกลับบ้าน นอนที่บ้านสองสามคืนพอเบื่อก็กิดถึงชายหาดสงขลา ขึ้นมาตะหงิด ๆ เลยเผ่นไปนอนกับพี่ที่สงขลา ราวบ่ายสี่โมง ข้าพเจ้าเดินเตร่ไป ตาม ชายหาด ออกไปแหลมสะมิหร่า พอถึงแหลมสะมิหร่า ข้าพเจ้าอดนึกถึงความซนครั้งเก่าๆ ไม่หาย จำได้ว่าวันนั้นมีคพอโพล์พลั เราซึ่งหมาย

ถึงข้าพเจ้าและเพื่อนรุ่น ๆ ด้วยกัน 3-4 คน เดินตากลมมาถึงตรงแหลมนี้ พอที่เพื่อนคนหนึ่งตาไว เหลือบไปเห็นคนนั่งเบียดกันอยู่ตรงโขดหินผาลาด ข้าพเจ้าหันไปดูบ้างแปลกก็แท้ ๆ เห็นชัดว่านั่งอยู่สองคน แต่เห็นศีรษะเพียงคนเดียว แน่นนอนของอีกคนที่มองไม่เห็น คงไปซุก อยู่กับอกของอีกคนเป็นแน่ ความทะลึ่งบวกกับความอยากรู้อยากเห็นในวัยซน ทำให้เราชวนกันป็นไปทางค้ำหลังของโขดหิน เพื่อจะคุ้ยไถ่ ๆ เราป็นขึ้นไปอย่างเงียบ ๆ และพอนัยตาเรามองเลยขอบหินได้ ข้าพเจ้าก็แทบหงายหลัง ตาเบิกโพลง เพราะหน้าข้าพเจ้าเกือบไปจูบเอาหน้าของร่าง ๆ หนึ่ง ซึ่งข้าพเจ้าเห็นได้ว่ามันเป็นอัลเซเชียน เราเลยชวนกันคลานถอยหลังกลับอย่างเงียบ กริบที่สุดเหวี่ยงแตกไปตาม ๆ กันแน่นนอนที่สุด อัลเซเชียนตัวนั้นต้องเป็นของใครคนใดคนหนึ่งใน 2 คนนั้น เราเดินออกมาช้าก็ช้า ทุเรศตัวเองในความอยากรู้อยากเห็นในเรื่องของคนอื่นก็ทุเรศ ก็จะไม่ให้ทุเรศได้อย่างไรในเมื่อแม้แต่ไออัลเซเชียนตัวนั้นก็ยังไม่อยากมองเลย

ข้าพเจ้า เดินเตร่ ออกมา หน้าโรงแรมสะมิหร่า เห็นไอหรั่งนั่งกอดสาวไทยอยู่เกลื่อน สองปีที่ผ่านมาสงขลาเปลี่ยนแปลง

ไปมากเหลือเกิน ทันใดนั้นข้าพเจ้าก็ได้ยินเสียงตะโกนทักมาจากรถจักรยานที่ขับเลี้ยวมาทางข้าง ๆ วัฒนานั่นเอง เพื่อนเก่าที่เคยเรียนมัธยมมาด้วยกัน เราไม่เจอกันมาสี่ปีกว่าแล้ว เขามาธุระที่สงขลา ค่ะ นั่น ข้าพเจ้าเลยไม่ได้นอนที่สงขลา แต่ได้กลับไปนอนกับวัฒนาในสวนยางที่สะเทาะโน้น

เรามาตีเบียร์และคุยถึงความเก่า ๆ ครึ่งเป็นนักเรียนกันไปเรื่อย ๆ ชีวิตว่าเหลวในสวนยางทำให้วัฒนาดื่มเหล้าหนักจนเป็นโรคกระเพาะอาหาร พิกัดดื่มเหล้าไม่ได้จากการ คุยกัน ทำให้ข้าพเจ้าได้ทราบถึงความเป็นไปของเพื่อนเก่า ๆ หลายคน ร่ำรวยไปแล้ว มีลูก 2-3 คน ขณะที่อีกหลายคนไปตำรวจชายแดน และโดนโจรจีนคอมมิวนิสต์ยิงตายเสียที่ชายแดนมาเลเซีย หลายคนเป็นหัวหน้าคุมช่องโสเภณี และอีกหลายคนเช่นกัน ที่ก้าวไปไกลถึงในคุกตาราง

“แล้วไปยังไงมายังไงถึงได้เอาวิชาบริหารธุรกิจที่ลือลือตาส่าหรีเรียนมาจากปิ้งมาทั้งไว้ในสวนยางล่ะ” ข้าพเจ้าถามวัฒนาขึ้นบ้าง เพราะทราบมาก่อนที่แยกกันนั้นพ่อเขาส่งไปเรียนที่ปิ้ง

“อ้าวไม่จบ ถูกส่งตัวกลับเมืองไทย”
“ทำไม”

“อ้าวเข้าไปเที่ยวในที่ผู้ชายเขาไปเที่ยวกันแล้วไปเกิดเรื่องขึ้น ตำรวจที่ปิ้งจับและถูกส่งตัวกลับเมืองไทย พ่ออ้าวเลยไล่ให้มาดูแลสวนยางอยู่ที่นั่น”

“ลือไม่น่ามีเรื่องเลย ที่อย่างนั้นก็รู้อยู่แล้ว เข้าไปเส่รีจระกกลับเสีย”

“มันก็ควรจะเป็นเช่นนั้น ถ้าหากผู้หญิงที่อ้าวจะเข้าไปนอนด้วยในคืนนั้น มันไม่ใช่เด็ก นักเรียนไทยที่ไปเรียน อยู่ใน ปิ้ง” วัฒนาพูดจบก็ซัดเบียร์เข้าไปแก้วใหญ่

“ลือหมายความว่า” ข้าพเจ้าขมวดคิ้วถาม “ใช่.....อ้าวตอบหน้านั้น แล้วก็เกิดเรื่องขึ้น อ้าวโดนจับ” วัฒนากลืนเบียร์ลงคอและวางแก้วลงอย่างยากเย็น ข้าพเจ้าก็ได้แต่รำพึงในใจว่า “เออ นักศึกษายุ่งนักก็หาทางแบ่งเบาภาระพ่อแม่ได้ดีเหมือนกัน”

สวนยางของวัฒนาอยู่ใกล้ ๆ ชายแดน จึงไม่เป็นปัญหาที่จะมีพวกโจรจีนคอมมิวนิสต์อยู่เกลื่อน บางครั้งเราเดินชนไหล่กับพวกนั้น ในขณะที่บางครั้งพวกมันก็ปลอมตัวมาเป็นลูกจ้าง กรีดยาง อยู่ในสวน ของวัฒนา กว่าเรื่องจะแดงขึ้นก็ผ่านไปหลายครั้งที่ในสวนยางของวัฒนาต้อง กลายเป็นสมรภูมิย่อย ๆ ระหว่างตำรวจตระเวนชายแดนกับพวกนี้ ซึ่งมันเป็นเรื่องราวธรรมดาของอำเภอชายแดน

รุ่งเช้าเราขับรถไปเที่ยวเขาจังโหลนและ ปาตังเบซาร์ แล้ววกกลับมาที่หาดใหญ่อีก ที่หาดใหญ่เราเจอกับโสภา ซึ่งสมัยเมื่อเรา เป็นเด็กรุ่น ๆ เนื้อนุ่มเฟิงแตกพาน และ ใจมันกรุ่น ๆ โสภาเคยเป็นคนรักของเพื่อน ร่วมชั้นเรียนของข้าพเจ้า แต่เดี๋ยวนี้เพื่อน คนนั้นไปเสียที่แม่หม้ายสาวชาวอิสลาม และมีเมียโดย ความ ประมาทไปเสียแล้ว โสภาจึงเป็นคนรักของใคร.....ของใครและ ของใครอีกก็ไม่รู้

เธอชวนเราไปกินข้าวเที่ยงโดยรับจะเป็น สปอนเซอร์ เราจะปฏิเสธอย่างไรเธอก็ ไม่ยอม เลยต้องไป ก็อีกนั่นแหละ เราคุย กันถึงเรื่องเก่า ๆ เดี่ยวนี้โสภาสวซันกว่า เดิมทั้งแยะ ยังได้คุยกันนาน ๆ ก็เล่นเอาคน ชู้ ๆ อย่างข้าพเจ้าใจเต้นไม่ปกติเอาทีเดียว และเรารู้จักตอนหลังว่าร้านอาหารนั้น คือบ้านของเธอนั่นเอง

เราตระเวนหาดใหญ่กันไปเรื่อย ๆ เพราะ อีกสองวันข้าพเจ้าต้องกลับกรุงเทพ ฯ เรา มา นั่ง กัง เบียร์ กัน ตรง มุม ร้าน แห่ง หนึ่ง วัฒนาบอกรับเป็นสปอนเซอร์ข้าพเจ้าเต็ม ที่ เพราะเศรษฐกิจสวนยางใคร ๆ ก็รู้จักอยู่ แล้วว่าแค่ไหน เราจับเบียร์กันไป สี่ ห้า มกว่า ๆ และดูเหมือนวัฒนาจะคิดอะไรขึ้น มาได้

“ลือจำวิสูตรได้ไหม วิสูตรที่นั่งเรียนข้าง หลังลือนะ”

“จำได้ ทำไมหรือ” ข้าพเจ้าสวนขึ้น

“มันเป็นหัวหน้ากิจการไอ้อย่างง่า แต่เป็น ชันที่อยู่แถว ๆ นี้และอ๊วเจอมันเมื่อวันเจอ ลือที่สงขลา มันบอกว่ามีของดีมาใหม่ เยี่ยม.....สามร้อยบาทต่อกิน”

“สามร้อยบาท” ข้าพเจ้าก็หันหน้าเข้าไปถาม เหมือนไม่แน่ใจ

“เออ สามร้อย มันบอกว่าเยี่ยมจริง ๆ ไป อ๊วเปย์ลือเต็มที”

ตกลงเราไปหาวิสูตร

ข้าพเจ้าค่อย ๆ ผลักประตูห้องนั้นเบา ๆ และมันก็เปิดออกอย่างง่ายดาย เพราะไม่ ได้ใส่กลอน พันประตูเข้าไปแล้วข้าพเจ้า ก็จัดการลงกลอนเสีย ร่างอันกลมกลึงได้ ส่วนสัดไปเสียทุกส่วน ชวนให้น่ากลืนนั้น อยู่ในชุดนอนโปร่งบาง ๆ นอนตะแคงหัน หลังให้กับประตู ทำเป็นหลับทั้ง ๆ ที่ไม่ได้หลับ ข้าพเจ้านั่งลงข้าง ๆ เอื้อมมือไป จับแขนเธอค่อย ๆ หันหน้ากลับมา และ เมื่อเจอหน้ากันข้าพเจ้าก็ถึงกับตะลึง เรา ต่างก็มองตากันไม่กระพริบ เธอหน้าซีดไป ถนัด พร้อมกับย่นกายลุกขึ้นนั่งและพรวด ออกมาอย่างระล่ำระลัก

“ฉัน.....ฉัน.....อ้า ขอ.....ขอโทษค่ะคุณ

เข้าห้องผิด”

ข้าพเจ้ายืนอยู่ที่มุมปาก และครางออกมาเบา ๆ ว่า “มายา” เพราะถ้าเป็นอย่างนั้นจริงทำไมถึงไม่ลงกลอนประตูละเอียด

เราสบตากันอีกนึ่งและนาน เธอตกใจมาก ข้าพเจ้าถึงจะไม่นึกว่า จะเจอกัน ได้ในที่นี้ใช่...เรารู้จักกัน และเพิ่งเจอกันมา ข้าพเจ้าไม่ได้ถามถึงว่าเธอไปอย่างไร มาอย่างไร บัวยการเปล่า ในอารมณ์เช่นนี้เราไม่มีอดีต และไม่คำนึงถึงอนาคต เรามีแต่ปัจจุบัน เธอยัง สาว และ นึ่ง อยู่ตรง หน้า ข้าพเจ้าเหมือนนึกขึ้นได้ข้าพเจ้าจับแขนเธอ ผลักให้นอนลง พร้อมกับที่โบหน้าอันของเธอไป ด้วยเกราะและหนวดเพราะไม่ได้โกนมาสามวันแล้ว “ชนข้าพเจ้าก็สายตะเปะตะปะไปตามทุกส่วนที่มีสิทธิ์ ซอกคอ หน้าผาก ซอกหู และโบหน้าของเธอ เปล่า เธอไม่ได้ขัดขึ้น แต่กลับโอบคอข้าพเจ้าแน่น และข้าพเจ้าก็ได้รู้ว่าเธอค้มเบียร์เข้าไป ข้าพเจ้าประทับใจริมฝีปากลงบนริมฝีปากของเธอ แนบสนิทและนึ่งนาน ทุกสิ่งทุกอย่างอยู่ที่ตรงนั้น และแวบหนึ่งในความคิด ข้าพเจ้าเงยหน้าขึ้น จับไหล่ของเธอแน่น จ้องหน้าเธอเขม็ง เรอมองข้าพเจ้าอย่างง ๆ ความคิดของข้าพเจ้าวนไปถึงคำบอกเล่าของวัฒนาเกี่ยวกับเด็กไทยในปีนั้น แล้วย้อนขึ้นไปอีก ถึงเรื่องที่ข้าพเจ้าคุยกับ

เยาวเรศบนรถคว้นสายใต้...ความฟอนเฟะของสังคม.....บทบาทของนิสิตนักศึกษา...สังคม...เกียรติภูมิและประเทศชาติ....กลับมาถึงตอนนี้ ข้าพเจ้าอยากทบทวนหน้าเธอแต่เสียคามมือ ไข่...เธอคือเยาวเรศ เยาวเรศนักเรียนมหาวิทยาลัย เยาวเรศที่เคยร่วมสัมนานั้่นาระดับมหาวิทยาลัยมากับข้าพเจ้า เยาวเรศผู้มากไปด้วยอุดมคติ ศรัทธาและอุดมการ เยาวเรศผู้เอนกความฟอนเฟะของสังคมในปัจจุบัน เยาวเรศที่ข้าพเจ้าเจอมาบนรถคว้นสายใต้ในวันก่อน และเยาวเรศที่ข้าพเจ้าเจอที่หาดใหญ่ในวันนั้น และห้องนี้ ข้าพเจ้าอยากสำราญ.....โอ้ย.....อุดมคติ.....ที่แท้มนักไอ้ทองหล่อผ้าขาวหรืออาจยิ่งกว่าผ้าขาว..... ข้าพเจ้ายืนขึ้นโบหน้าตัวเองร้อนผ่าว เดินชิดเธอเข้าไปอีก และด้วยเสียงที่ข้าพเจ้าไม่เชื่อว่าเป็นของตัวเองข้าพเจ้าปล่อยออกไป “ชื่อเสียงมหาวิทยาลัยคุณผมไม่ห้วงหรือเพราะไม่ใช่สถาบัน...ไม่ใช่มหาวิทยาลัยที่ผมศึกษาอยู่ คุณ เป็น เจ้า ของ เอง คุณยังไม่ห้วงยังไม่รักสามันเลย แต่ผมห้วงคำว่ามหาวิทยาลัย นิสิตนักศึกษาและผู้ที่หน้าด้านเรียกตัวเองว่า บัณฑิตชน”

ข้าพเจ้าจับมันที่หลังด้วยความรู้สึกของตัวเอง เชื่อและ ใจอีกตามเคย.....